

Ha kikandikálunk a galagonyabokor mögül, megpillantjuk Finit Ágostont, azaz Ágoston atyát, a majdnem kiugrott papot, amint széles jókedvvel karikázik lefelé a szűk szerpentinén. Két hete indult útnak Magyarországról kerékpárral – Isten sugallta misszióját követve –, és alakja mostanra, itt az olaszországi Alpokban egyszerre tűnik ugyanolyannak, mégis egész másnak, mint mikor legutóbb a kertjében láttuk. Kесе szakálla serkent, magasabb a szokottnál is. Idegen számára kétséges lehet, hogy a pap szemének különös csillogása a vallásos buzgalom vagy az örület jele.

A pedált hajtva falja a hegyi levegőt, és nem bánja, hogy a sebességtől kicsordul a könnye. Az út menti meredély fái és virágai összeadják színeiket, mint annak idején a termelő szövetkezetek tagjai földjüket és állataikat, nem feltétlenül önszántukból, de az eredmény szempontjából ez mit sem számít – köröskörül színorgia. Szeme habzsolja a látványt, felizzítva ezzel a lélek paraszát, amelynek létezését a megátkozott materialisták már-már vallásos buzgalommal vetik el.

Amilyen nehéz volt Ausztria hágoín át a hegyre feltekernie, most olyan hálás az útja lefelé. Mintha most kapná vissza kamatostul azt a rengeteg szívós munkát, amit a hegy túoldalán befektetett. Szőlősgazda ízleli így a bort, amit gumicsizmájával maga taposott ki saját gyümölcséből. Finit Ágostonon persze nem gumicsizma van, hanem könnyű túracipő.

Alant, a messzi távolban megcsillan egy város, és a kerekese jókedvűen feltételezi, hogy Verona lehet, ahol az éjszakát szándékszik tölteni. Veronán kívül nincs nekem világ – figyelme elkalandozik, elvétí a mozdulatsort. Az utolsó utáni pillanatban ugyan ráébred mulasztására, de ez csak ahhoz elegendő, hogy lássa, miként száguld le biciklijével az útról, egyenesen egy fenyőfának.

A kerékpár nagyot nyekken, Finit Ágoston nemkülönben. Felocsúdva kiköpi a túleveleket és hasra fordul. Sikeresen letornázza magáról hátizsákját. Szusszan egyet így, hasmánt fekvé. Beütötte a fejét, mégsem érez fájdalmat – talán nem esett baja. De a kerékpár? Csak rá kellene néznie a biciklire, rögvést megbizonyosodhatna állapotáról, de a pillantást inkább elodázza. Fekszik tovább az út mellett és hallgatja a madarakat, amelyek valószínűleg most tudták meg, hogy kerékpárral ilyen gyakorlat is bemutatható.

Milyen jó itt, mondja vagy gondolja magában Finit Ágoston. Minden jó. Köszönöm Istenem ezt a napot, amit adtál, és az iménti bukfencet is köszönöm, ami megállított szárnyalásomban, és most megköszönhetem neked mindazt a sok csodát, ami körülvesz. Arról nem is szólva, hogy hála neked, nem zuhantam a mélybe.

Remélem, a kerékpár nem tört el. Vagy ha mégis, akkor leküldesz néhány angyalt és gyorsan meghegesztik. Tudom, félénk teremtmények, ígérem, nem leskelődök, be is hunyom a szemem, így ni... szóval most már küldheted őket, nem látok semmit, sötét van. Kérlek, Istenem, ugye, megteszed? Bármi is legyen döntésed, nem kérdőjelezem meg. Elfogadom akkor is, ha úgy látod jónak, hogy lássam: ripityára tört. De ha mégis elküldenéd az angyalokat, és szükségük volna szerszámtáskára, akkor ott van a hátizsák oldalzsebében. Köszönöm, Istenem!

Finit Ágoston elmond még egy imát, aztán elmerül a madárénekben. Később arra gondol ott az út mellett, a fűben fekvé, hogy vajon mennyi időre van szüksége az angyaloknak a Földet éréshez. Talán kis idő nekik is kell. Ha például a gravitációnak megfelelően gyorsak, és feltételezzük, hogy a Mennyország nincsen túl magasan, akkor szabadesésben kilencegésznyolc méter per szekundum négyzet a gyorsulásuk, és azzal azért elég hamar ide kell érniük. Utána még a bicikliszerelés is eltart valameddig. Ha viszont már csinálnák, azt meg lehetne hallani, mert kerékpárt képtelenség halkan szerelni. Fülel. A madárcsicsergésen kívül semmi nem díszíti ezeket a vak perceket. Tehát még nem csinálják. De mikor kezdik? Értjenek már ide, Istenem! És mi van, ha az angyaloknak más dolga akadt? Mondjuk, ebédszünetet tartanak, vagy sakkoznak, vagy tekéznak?! Akkor egy órába is beletelhet...

Istenem, most kicsit kinyitom a szemem, de nem azért, hogy meglessem az angyalokat, sőt, éppen azért, hogy meg se hallhassam őket. Felnyitja tiszta, kék szemét, amelyet a felekezet hölgytagjai annyit dicsértek. Finit Ágoston továbbra is hason fekszik, ügyelve, hogy véletlenül se pillantson a kerékpár felé, zsebébe nyúl, és egy alig használt papírzsebkendőt halász ki. Kibontja és belebámul. Pár pillanatig hunyorít, mint vén hadvezérek a térkép fölött, aztán határozott mozdulattal széttépi. Kezében különválik a zsebkendő orrnyalakhártya-váladékot tartalmazó egyik téréle a hozzávetőleg tiszta másik felétől.

Neki a tisztára van szüksége, melyet most újabb szakítással megfelezve két fülébe gyömöszöl. Istenem, ha megsegítesz, Veronában elmegyek egy templomba. Igaz, amúgy is mentem volna. Jó, akkor elmegyek két templomba, plusz a normális jócselekedeteken fölül különösen jót teszek valakivel. Újra behunyja a szemét. Na, Istenem, most már tényleg csak rajtad múlik!

Finit Ágoston hamarosan az alvók himnuszát hortyogja. Órák telnek el és ez az idő elegendőnek bizonyul, hogy Isten angyalai befejezzék a sakkjátszmát (vagy tekézést), a Földre érkezenek, megjavítsák a kerékpár törött alkatrészeit, sőt, még a hátsó kereket is kicentírozzák, ami már akkor is szükséges lett volna, amikor két hete kigördült a paplak kapuján.

Finit Ágoston egy pianónak semmiképp sem nevezhető, határozott horkantással zárja a himnuszát. A lenyűgözött, hálás közönség nem tudja sokáig türtőztetni magát, hatalmas tapsviharban tör ki, aminek pontosan olyan a hangja, mint egy heves fulladási rohamé. A karmestert csak ez a teltházás robaj rántja vissza a zenei paloták égi szféráiból. Lassan lép újra az élők közé, az e világi valóságba, szemében könny csillog, még egy perc, hogy lénye teljes valójában itt legyen a – hol is? Az országút szélén a fűben fekvő papírzsebkendővel bedugaszolt füllel. Körbepislant, látja a tájat, a tájba illeszkedő hátizsákot, végül a kerékpárt is. Hisz ennek semmi baja! Körbeugrálja a biciklit, mint bennszülöttek a tüzet. Aztán megtorpan és térdre rogy. Köszönöm, Istenem! Nem felejtettem el, Veronában két templom, plusz egy különös jócselekedet!

Felkapja hátizsákját és az útra tolja a biciklit. Már lendíti hosszú lábát, hogy átvesse a vázon, mint cow boyok szokták a westernfilmekben, de valamiért mégis visszalép. Letámasztja a kerékpárt, visszacammog oda, ahol az imént a fűben aludt. Lassan lehajol, felveszi a zsebkendő taknyos felét, és zsebébe gyömöszöli.

Tizenegyedik parancsolat: Ne szemetelj!

Talán az angyalok még a közelben vannak, és végignézik, amint Finit Ágoston, azaz Ágoston atya, a majdnem kiugrott pap gondtalanul továbbindul biciklijével, le a völgybe, a Veronának gondolt városka felé.